

Lieve gemeente, beste Emanuel en Evelien,

In het stuk uit Marcus 2 viel me bij het lezen een klein zinnetje op, wat me opeens erg toesprak.

Dan kun je zo hebben bij het lezen van de Bijbel, alsof op een sombere dag ineens de zon gaat schijnen, heerlijk warm en licht. Ik had dat in dit stuk met de zin dat *Jezus thuis was*. Tijdens zijn aardse periode had Jezus een eigen huis. Daar woonde Hij. Daar ontving Hij mensen, soms véél mensen. Daar is Hij zichzelf. Hij was ook op reis, trok het land door, hielp waar Hij kon. En ging vervolgens weer naar Kafarnaum. En dat bericht, zegt Marcus, gaat als een lopend vuurtje door de stad: Jezus is thuis. Ja! Hij is weer thuis. Hij ontvangt jong en oud. Hij geneest gewonden. Hij bemoedigt bedrukten.

In Jesaja 57 staat dat de Here woont in de hoge en in de heilige en bij de verbrijzelde en nederige van geest om die te doen opleven; opdat het verslagen hart tot leven komt. Wij willen hier in deze houding bij elkaar zijn. Toch? In een besef van de grootheid van God, Zijn genade.

Nu, in dat besef ligt een geweldige kracht. Bij die mensen is nl. Jezus thuis. Dan zeggen we tegen elkaar hier in de gemeente: Jezus is weer thuis. Hij is in ons midden, zoals ook op de avond van Zijn opstanding dat Hij temidden van zijn discipelen verschijnt, spreekt, handelt, bemoedigt.

Jezus is thuis. Hij handelt in de doop. Hij zegt tegen Marvin: “Jij hoort bij Mij!”

Hij handelt met ons. Hij trekt ons naar zich toe. Daar is heel de dienst op gericht: naar Jezus! **Hij** kan helpen. Daar mag ook onze opvoeding op gericht zijn: kind, ga naar Jezus! Dat is ook het hart van hulpverlening. Ik kan je niet veel geven, maar Jezus wel. Kom mee, dan gaan we samen naar Hem!

Thema: Ik geloof, Jezus helpt.

Het is vandaag de zgn. ‘hulpverleningszondag’. We staan deze hele maand al stil bij het thema: ‘Speuren naar het Goede voor de Ander’. Zoals gezegd:

- Wie de liefde van de Here Jezus kent die gaat dienstbaar leven. Liefde maakt niet passief, maar juist actief. De apostel Paulus zegt: de liefde van Christus dringt ons. In de Latijnse vertaling staat het woord ‘urgentie’: de liefde van Christus maakt dingen voor ons urgent.

Twee motieven zijn daarbij richtinggevend:

- 1) **Barmhartigheid**, medelijden, zorg. Zalig de barmhartige, zegt de Here Jezus in Mattheus 5, zij zullen barmhartigheid ondervinden. Een beetje wonderlijke spreuk. Ik wil het uitleggen met het verhaal van Henri Nouwen, een priester die doceerde aan de bekende Amerikaanse universiteit van Harvard. Op het hoogtepunt van zijn carrière vertrok hij naar een gemeenschap in de buurt van Toronto om de veeleisende taken op zich te nemen vanwege zijn vriendschap met een zekere Adam. Hij geeft nu geen les meer aan studenten, maar zorgt voor een

jongeman die door velen wordt beschouwd als een waardeloos iemand die maar beter geaborteerd had kunnen worden. Nouwen beschrijft zijn vriend:

- Adam is een man van 25 jaar, die niet kan praten, die zichzelf niet kan aan - en uitkleden, die niet alleen lopen kan of eten. Hij huilt niet en lacht niet. Hij lijdt aan zware epilepsie en als dat gebeurt slaakt hij een doordringende gil.

Iemand die Nouwen goed kende en hem met Adam bezig zag, vroeg zich af: kan iemand anders niet de verzorging van Adam op zich nemen? Nouwen heeft zoveel te schrijven, te spreken, door te geven! Toen hij dit voorzichtig aan Henri voorlegde, zei deze: “Ik geef niets op! Niet Adam, maar ik word door onze vriendschap het rijkst gezegend”. Het gaf hem zoveel innerlijke vrede, dat hij veel andere zaken als saai en oppervlakkig was gaan zien. Zijn streven naar succes was doortrokken gebleken van rivaliteit en competitie. Hij zei, - en dat raakte me -: *“wat ons mens maakt is niet onze geest, maar ons hart, niet ons vermogen om te denken, maar ons vermogen om lief te hebben”*.

Barmhartigheid als motief voor hulpverlening en:

- 2) **Gerechtigheid.** De Here verschaft de verdrukten recht; Hij neemt het op voor wees en weduwe. En iets daarvan mogen we in onze gemeente doen.

Concreet: de bon in Eénluik.

De geschiedenis van de vier mannen die hun vriend helpen.

- Iets van de gemeente, de kerk.
- Iets van de opvoeding.

Optiek: verlamde man. Denk je zijn situatie eens in. Moeilijk: Dick van Veelen, vertel eens: hoe is het als je je jas niet kunt dichtdoen of je zoetje in de koffie kunt doen. Wij zijn gewoon, als je iets wilt, een innerlijke aandrang voelt, dat je dat gaat doen, opstaat, aanpakt. Als je dat niet kunt wordt je wereld erg klein. Als je ziek bent, zoals deze man uit Marcus 2, dan heb je een wereldje van 2 m2, nl. je stretchbed, verder niet.

Wat heeft deze man dan een geluk dat hij vier vrienden heeft, 4 diakenen kun je zeggen, diaconale assistenten. Zij zijn voor deze man even zijn benen en brengen hem ergens naar toe. En waar naar toe? **Naar Jezus.** Hij kan helpen.

- Een Jezus – gerichte hulpverlening. Dat mag je van de kerk, dat mogen we van elkaar verwachten.

Ik zie hier ook iets van de opvoeding in. Marvin is kerngezond. Niets aan de hand. Maar hij moet nog wel veel leren: leren lopen, leren leven, leren geloven, leren liefhebben. Dat zal met vallen en opstaan gebeuren. Dat zal ook zijn met een bepaalde levensrichting: *naar Jezus.* Hij geeft genade, een nieuw hart, vrede en geluk. Een Jezus – gerichte opvoeding. Dat mag Marvin van jullie, Emanuel en Evelien, verwachten. En daarbij mogen jullie steun van ons als gemeente verwachten.

We zien in deze geschiedenis het groepje van 5 richting het huis van Jezus gaan. Jezus is thuis, maar velen voelen zich thuis bij Hem. Het is dringen geblazen in deze gemeente. Niemand geeft gemakkelijk zijn plekje op. Ieder zit met zijn of haar eigen nood, dan doe je niet snel een stapje terug.

Maar deze vrienden zijn vindingrijk. Die trap aan de buitenkant van het witgepleisterde huis! En daar gaan ze. De voorste 2 houden de matras zo laag mogelijk. De achterste 2 zo hoog mogelijk, met hun vriend erop. “Vind je het niet eng zo?” “Nee, jullie houden me goed vast, als ik maar bij Jezus kom!” En bovenop het dak beginnen ze het huis van Jezus te slopen. Zou Hij het erg vinden? Vast niet! Het gaat Hem om mensen, niet om spullen. Het huis van Jezus wordt steeds verder opengebroken. God heeft in mensen een welbehagen. Daartoe brak Hij zelfs de hemel open en zond zijn Zoon als kind naar deze aarde.

Als dan het gat groot genoeg is dat er een volwassen man door naar beneden gelaten kan worden, komt het sluitstuk van de hulpverlening: de man tot voor Jezus brengen.

“Hier is hij,” zeggen ze. En de verlamde man zal Hem hebben aangezien: ‘*ik heb U nodig, Here Jezus, ik heb U zo vreselijk nodig.*’

Ik kan me het plaatje nog herinneren uit de kinderbijbel van Anne de Vries. Je ziet die vier vrienden strak de touwen vast houden van het bed, waarop de man ligt, ingespannen, geconcentreerd, de man op het bed kijkt hulpbehoevend naar de Here Jezus.

Marcus beschrijft het met: ‘daar Jezus **hun** geloof zag’. Plaatsvervangend geloven.

- Ik geloof niet dat bidden helpt! Doe het nu maar. Echt, het helpt. God bestaat.
- Wellicht is het hele gebeuren begonnen als een middagje uit. ‘We kunnen met onze vriend wel eens een eindje lopen’. En wat doe je dan in een tijd zonder rolstoel of scootmobiel? Dan kom je met een draagmatras best ver. Zijn ze onderweg en zegt er één: “we kunnen ook wel naar Jezus. Ik heb gehoord dat Hij thuis is. Wat vind je ervan, vriend?”

Plaatsvervangend geloven, wijzen op Jezus, meedragen richting Jezus. Deze geschiedenis laat zien hoe dit levens verandert. Toen en nu. Wij mogen hier een plek zijn waar Jezus thuis is, waar mensen geholpen worden.

Ook in de opvoeding geldt dit *plaatsvervangend geloven*. Jullie, doopouders, gaven antwoord op vragen die Marvin golden. Jullie zijn lange tijd de handen en voeten van God om Marvin de weg te wijzen richting Jezus.

Aan moeders hand naar Jezus.

Aan vaders hand naar Jezus.

Mijn verlangen is dat onze gemeente Jezus’ huis is. Dat hulpverlening en opvoeding ons mag brengen tot **vóór** Jezus. Here Jezus hier zijn we!

Dat wij van Hem mogen horen over:

Schuldvergeving en genezing,

Nieuw leven en nieuwe zin.

Over rust en vrede,

Over levenslust en stervensmoed.

Amen.

